# USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj), soudce JUDr. Petra Průchy a soudce JUDr. Ladislava Derky v právní věci žalobce: **F. T. O.**, zastoupený Mgr. Tomášem Císařem, advokátem, sídlem Vinohradská 22, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. února 2017, č. j. OAM-954/ZA-ZA11-K03-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 9. července 2018, č. j. 29 Az 22/2017 - 42,

takto:

**I.** Kasační stížnost žalobce **se odmítá** pro nepřijatelnost.

**II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

## Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím označeným v záhlaví žalovaný žalobci neudělil žádnou z forem mezinárodní ochrany podle § 12 – 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů. Důvodem žádosti žalobce o mezinárodní ochranu byly obavy z násilí ze strany teroristické skupiny Boko Haram, která se dopouští útoků proti křesťanům, mezi něž žalobce patří. Dalším důvodem byla skutečnost, že na území ČR žalobce spáchal trestný čin, za nějž mu v domovském státu hrozí i trest smrti. Dle názoru žalovaného však tyto skutečnosti neodůvodňují udělení azylu ani doplňkové ochrany.

[2] Žalobce se proti rozhodnutí žalovaného bránil žalobou ke Krajskému soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“). Krajský soud zjišťoval, zda účastníci řízení souhlasí s rozhodnutím věci bez nařízení jednání. Zástupce žalobce na výzvu soudu sdělil, že žalobce nesouhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání. Krajský soud v rámci přípravy jednání zjistil, že žalobce svévolně opustil Pobytové středisko Kostelec nad Orlicí

a od té doby není místo jeho pobytu známo. Zástupce žalobce na výzvu soudu ke sdělení současného místa pobytu žalobce nereagoval. Žalobce se nepodařilo zastihnout ani na adrese, kterou uvedl jako místo pobytu při dlouhodobém opuštění pobytového střediska. Krajský soud proto s odkazem na § 33 písm. b) a e) zákona o azylu řízení o žalobě v záhlaví označeným usnesením zastavil.

[3] Žalobce (dále též „stěžovatel"), respektive jeho zástupce, podal proti usnesení o zastavení řízení včas kasační stížnost. Namítal, že krajský soud zastavil řízení, aniž by dbal smyslu a účelu zákona. Povaha azylového řízení dle názoru stěžovatele předpokládá jistou nedostupnost žadatele o azyl a v takovém případě je třeba řízení dokončit s právním zástupcem žadatele, který může zajišťovat komunikaci a jiné nezbytné úkony. Stěžovatel rovněž poukázal na § 29 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř."), dle něhož má soud povinnost ustanovit žalobci neznámého pobytu opatrovníka, pokud by dospěl k závěru, že tuto funkci nemůže plnit zvolený zástupce. Vedle tohoto stěžovatel namítal nedostatečnou a neprůkaznou snahu soudu zjistit místo jeho pobytu, resp. objasnit, zda má jeho nedostupnost trvalý charakter.

[4] Žalovaný v postupu krajského soudu žádné pochybení nespatřuje. Soud postupoval v souladu se zákonem a z odůvodnění napadeného usnesení je zřejmé, že vynaložil řádné úsilí ke zjištění místa pobytu stěžovatele. Nejvyšší správní soud zaslal vyjádření žalovaného zástupci stěžovatele na vědomí.

[5] Nejvyšší správní soud vyhodnotil kasační stížnost jako nepřijatelnou ve smyslu § 104a odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."), neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele (k výkladu tohoto pojmu viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. dubna 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS). Ačkoli usnesení, jímž se kasační stížnost odmítá pro nepřijatelnost, nemusí být odůvodněno (§ 104a odst. 3 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud stručné odůvodnění připojuje.

[6] Krajský soud zastavil řízení proto, že nebylo možné zjistit místo pobytu stěžovatele [§ 33 písm. b) zákona o azylu] a stěžovatel se nezdržuje v místě hlášeného pobytu a jeho změnu soudu neoznámil [§ 33 písm. e) zákona o azylu]. Nejvyšší správní soud připomíná, že je povinností soudu zastavit řízení, dojde-li k naplnění některé z hypotéz § 33 zákona o azylu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. září 2008, č. j. 3 Azs 40/2008 - 67). Smyslem tohoto postupu přitom je *„umožnit soudům nezabývat se meritorně žalobami ve věci azylu těch žalobců, kteří již zmizeli ze zorného pole orgánů české veřejné moci, tzn. žalobců, o nichž by již bylo nadbytečné rozhodovat, neboť již pravděpodobně nejsou v dosahu jurisdikce ČR*" (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. února 2004, č. j. 2 Azs 16/2004 - 45). Krajský soud přitom zjistil, že stěžovatel se nezdržuje ani v pobytovém středisku (které svévolně opustil), ani na adrese, kterou nahlásil jako místo, kde se bude zdržovat v době opuštění pobytového střediska na propustku, což bylo pro zjištění místa pobytu stěžovatele zcela dostačující (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. srpna 2012, č. j. 4 Azs 12/2012 - 32). Krajský soud se pokusil zjistit místo pobytu též od zástupce stěžovatele, nicméně bezvýsledně (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního

soudu ze dne 15. února 2017, č. j. 6 Azs 324/2016 - 38). To, že stěžovatel měl právního zástupce, neznamená, že se hypotéza § 33 zákona o azylu nemůže uplatnit. Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že krajský soud nebyl povinen ustanovit stěžovateli opatrovníka, neboť stěžovatel byl v řízení o žalobě zastoupen advokátem (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. července 2018, č. j. 6 As 131/2018 - 31). Krajský soud tedy postupoval v souladu se zákonem na základě ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, jež poskytuje i na kasační námitky stěžovatele dostatečnou odpověď.

[7] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

**P o u č e n í :** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. října 2018

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu